

חג הסוכות
שמחת תורה תשפ"ז

גיליון : 330

א לעכטיגער יום טוב

הארט העשבת

אמרים פנינים וסיפורים על פרשת השבוע

מאת הרב יהודה צבי שפירא

בצילא דמהימנותא

ישמחת בחגך

פני חג הסוכות בשמחה נקבלה
במצות 'שמחת בחגך' נצטיינו מהתורה

ושמחת בחגך - נקימה בקול זמרה
פי יצפנני בסוכה ובימינו דגלו עלי אהבה

משרשי המצוה שזכר טיבו וחסדו באהבה
גם הבנים ובני הבית ברגל חגים לשמחם בהנאה

הדברים מברכים פשלמה בהלכה בורה
חרוטים המה ברגמ"ם הלכות לולב וסוכה

דגולה השמחה בעבודה התמה כל שבועה
ונפרעים מהאדם - בבטול זאת הרננה

כל האזרח בישראל ישוב בסוכה בנעימה
וגדל שוכה של מצוה קלה זו - לעתיד לבא יתגלה

קאמא דמספכת על בגין בצל הסוכה
פי על מסתתרים אנו - בצל פני השכינה

בצילא דמהימנותא נחסה כל שבועה
ועל זאת הזכיה - נגילה בשמחה של מצוה

גם מפסלת גרן וקב קשרה הסוכה
דבכל דרגה - שמחת עזו נמשכה

לולב ואתרוג נצמיד ללבנו בשמחת המצוה
ובמאנא דקרבא אלו - ננאח את המערכה

אתרוג נאה מים אין בך - ברה כחמה
בהדיו מצוה של דחילו ורחימו נעלז בלהבה

ולקחתם לכם ביום הראשון - ראשון לחשבון
עולות עתה

ושמחתם לפני ה' אלקיכם, בשמחה של זפות
וסתרה

הלל השלם בכל ימי החג - בזמרה ובנגינה
יחד עם תפלות הושענא - נזכה לדעת שבאהבה

ושאבתם בששון מפעני הישינה
בנגינה ובקרינת מצוה נקימה

רוח הקדש שואבים משמחת בית השואבה
למדים זאת מיונה הנביא - אָשֶׁר לָרְגָלִים עָלָה

קריה נאמנה יעלוז בדיצה
ובפרקין דידיו ורגליו - הדינים נמתיקה

אתה בחרתנו - חסידים יגילו ברגה
על זאת השמחה - שְׁלָלֵל הַשֵּׁנָה הַשְּׁפָתָה

בכח קדשת החג ששון ושמחה נשיגה
ולקראת השנה החדשה נמתיק את היגון והאנחה

בספת עורו של לוינתו נעלץ במהרה
וספת דוד הנזפלת יכונו לנו בשמחה רבה.

בחסד גדול ונפלא. כי האדם ע"י עוונותיו נתעה בדרך, כמו שכתוב 'תעיתי כשה אובד' עד שאינו יודע לשוב למקומו, שזהו עיקר התשובה וכמובא בזוהר הקדוש על כך, וזהו חסדו הגדול בתשובה של ראש השנה, שחזרנו לשרשינו.

וכעת בסוכות, מתבטאת זאת האהבה והחסד - במצות סוכה שנצטוינו לצאת מביתנו ומקומונו ולהיכנס בסוכה, זה מורה לנו, שאין אנו עכשיו כלל על מקומו הראשון - שנגרם לכל אחד לפי מעשיו - כי עכשיו אנו יושבים בסוכה, שהוא בחינת כיסא הכבוד, מקומו של עולם ששם שורש מקום כל אחד. הוי אומר: כשאנו יושבים בסוכה, אנו לא רק משנים דירתנו הגשמי והחומרי ממקום למקום, אלא כל מהותנו הרוחנית והפנימית, נמצאת במקום אחר, במקום גבוה מאוד מאוד, אנו לא על מקומו הגשמי כלל, יושבים אנו בסוכה, בצלו של כסא הכבוד.

נסתרים בצל סוכה הקדושה

ועוד, בדיבורים המתיישבים היטב על הלב בחיבבות מצוות הסוכה, בדברי מוהר"ג (ספר תורה ב): 'הסוכה מגנת עלינו ושוורת אותנו מכל אלו הרוצים להרחיק אותנו חס ושלום, כי על-ידי כוח הסוכה אנו בטוחים שנהיה סמוכים ודבקים בו יתברך תמיד לעולם ועד. ואין שום דבר שירחקנו ממנו יתברך, כי אנו נסתרים בצל סכה העליונה שהוא קדושה גבוה כל כך, עד ששם נתהפכים כל העונות לזכויות, ובכוח החסד הזה, שוב אין אנו מתייראים משום הרחקה שבעולם, כי בוודאי תמיד נשוב אליו יתברך, וסוף כל סוף נהיה נשאים דבוקים וכלולים בו יתברך, מאחר שזכינו עכשיו להיכנס באור הקדושה העליונה, בצל סוכה הקדושה, שהיא אמא דמסככא על בגין, וזהו התשובה שמשם כל העונות נתהפכים לזכויות. לכן אנו בטוחים שמכל הנפילות והירידות, ומכל ההרחקות שבעולם, מכלום נשוב אליו יתברך, עד שנזכה לישוב בסוכה של לוויתן.

זמן של עת רצון

אכן גדולה ורבה היא זכות זו של הישיבה בסוכה, עלינו להעריך זאת ולשמוח עמה. ושמה זה גם השמחה המיוחדת של 'שמחת בחגך', כי על כן מצוה זו מקפת אותנו, בכל 'רגע' מימות החג. וכבר מסופר על הגר"א מוילנא, שכמעט ולא יצא כל שבעת הימים מהסוכה, לגודל זכות המצוה הגדולה של כל רגע בישיבתה בה.

וכן שח החסיד רבי יעקב עקב מאיר שטערער שליט"א בשמחת חג הסוכות (ספר אוסף אמרים): כעת בסוכות הוא הזמן של העת רצון, להיות נכלל בצילא דמהימנותא, שהוא בגימטריא הו"ה אדנ"י. בכוח הסוכה אפשר לרכוש קנין נצחי, להיות תמיד בצילא דמהימנותא, ולהלכל בששון שרבינו משתמש בו הרבה, 'ואמונת' סביבותי', שהאמונה הקדושה תקף אותנו מכל צדדי, ושלא להביט מחוץ לאמונה הקדושה, אלא להיות שקוע בתוך תוכה של האמונה, שעל ידה זוכים לגאולה הכללית והפרטית.

הטעימינו טעם סוכה

היה זה פעם בליל יום-טוב ראשון של חג-הסוכות, בעת הסעודה, אמר רבי נחמן מטולטשין לרבי נתן, שלאחר שהתייגע משך כל היום בבניית הסכה טועמים טעם אחר בקדשת הסוכה, נענה לו מוהר"ג זצוק"ל ואמר לו: "אולם זאת לא נסית עדין לצעק כל היום: 'ריבוננו של עולם: "הטעימינו טעם סוכה", וכי איזה טעם היית טועם אחר-כך בקדושת הסכה?"

כשאנו למדים במעט על חביבות ורוממות מצוות סוכה, נתעורר ונבקש ברצונות ובכיסופים: 'ז'פרוס עלינו סוכת שלומיך, סוכת רחמים וחיים ושלום.

עומדים אנו בימי חג הסוכות, בו אנו זוכים להיכנס לסוכה, לחסות בצל כנפי השכינה, הפורשת כנפיה על בני עם ישראל בקיום מצוות הסוכה.

בדברי הזוהר הקדוש (פרשת אמור קג. מתורגם מספר יסוד ושוור העבודה): כל מי שיושב בסוכה צל האמונה, נוחל חירות לו ולבניו לעולם ומתברך בברכה העליונה...

והזוהר ממשיך וכותב: בוא וראה, בשעה שאדם יושב במדור הזה, שהוא צל האמונה, השכינה פורשת כנפיה עליו מלמעלה, ואברהם וחמשה צדיקים ודוד המלך שמים משכנו עמו... וצריך האדם לשמוח בכל יום ויום בפנים מאירים באורחים הללו השורים עמו...

רב הממונה סבא, כשהיה נכנס לסוכה היה שמח ועומד על פתח הסוכה מבפנים ואומר: נזמן את האורחים! היה עורך השולחן ועומד על רגליו, ומברך [לישב בסוכה], ואומר: "בסוכות תשב", שבו אורחים עליונים שבו, שבו אורחי האמונה שבו. והיה מרים ידיו ושםח ואומר: אשרי חלקנו, אשרי חלקם של ישראל, שכתוב: 'כי חלק ה' עמו'.

כמה רגשי קדושה - נוטעים בנו דברי הזוהר אלו, הרי אנו ממש יושבים בצל השכינה, יחד עם האורחים האושפזים, כן גם אנחנו זוכים לכן, כמה שמחה ורגשי קודש ואופת אותנו בקראנו דיבורים אלו.

מחבק אותנו בזרועו

ברוממות חיבת ואהבת הקב"ה לבניו עם ישיבתם בסוכה - בשבעת ימים אלו, מאיר לנו האר"י הק' בדבריו ב'שער הכוונות' (דרושי חג הסוכות ד) על פי הגמרא בסוכה (דף ד:): 'סוכה כשרה בששתים דפנות כהלכתן והשלישי טפח'.

כשנתבונן בדבר, ניווכח שזוהי צורת חביקה של אדם, המחבק את חתירו בידו - הזרוע והאמה שהם ארוכים - ועוד טפח שזו כף היד, שזה מבטא לנו - ביטוי האהבה שהקב"ה אוהב אותנו. הקב"ה כביכול בא בסוכה ומחבק אותנו בזרועו, אהבתו הגדולה שמתגלה לנו מכותלי הסוכה.

זאת, וגם עוד מבואר בספרי הקבלה, בגודל קדושתה של סוכה. דהנה כפי הידוע דשמו של הקב"ה נכתב בהו"ה, והוא נקרא באדנ"י. דשם 'הו"ה' מרמז על דרגה גבוהה במיוחד של 'היה הוא ויהיה' - ביטול כל המציאות, כי הכל נכלל באחדותו יתברך. ושם 'אדנ"י' מרמז על זה שיש עולם, אך יש הנהגה בעולם, והבורא כל עולמים הוא אדון הכל:

'הו"ה' בגימטריא: כ"ו, ו'אדנ"י' הגימטריא שלו הוא: ס"ה. וכל זה נכלל בתבנית 'סוכה' כי האותיות הפנימיות הם: 'כ'ו' - כמנין שם הו"ה. והאותיות החיצוניות הוא: 'ס'ה' גמטריא 'אדנ"י'. דזה מבטא את שמו של הקב"ה, החוסה בצלו של סוכה דכל אחד.

והא לנו ממעלת הסוכה, דכביכול שמו הגדול מאיר בנו - דרכי הדפנות והסכך שאנו חוסים בהם בצל השכינה.

אימא דמסככא על בגין

ועומק אהבתו של הקב"ה כביכול - בכניסתנו לסוכה, מתבהרים לנו, בדברי המבוארים של רבי נתן בליקוטי הלכות (ערלה ד), וכן הם תורף דבריו: וזהו בחינת סוכה שאמרה תורה שכל אחד יוצא ממקומו ודירתו, ויכנס בסוכה. כי סוכה היא 'אימא דמסככא על בגין', כמובא. 'אם לבנה', בבחינה של 'אם כל ח' דשם הוא שורשי הנשמות, 'כסא הכבוד' בבחינת 'מקומו של עולם' שעל ידה נתעורר הרחמנות של הש"י לדון אותנו ברה"ב ברחמים גדולים.

ועל כן עכשיו בחג הסוכות ציווה עלינו - שכולנו נצא ממקומינו ונכנס לסוכה לבחינה של כסא הכבוד, דשם מקומו של עולם. ובהו שהוא מעלה ומכניס אותנו לשורשינו, למקומו של עולם, שעי"ז דן אותנו כף זכות

סיפורים מאירים

סיפורי חג במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב ותלמידיו זי"ע

הטיש המיוחד של חג שמיני עצרת

בחג שמיני עצרת, ערך רבינו "שולחן" מיוחד ל"בעלי בתים" פשוטים. שולחן זה היה מכונה "שולחן הבעלי בתים".

בשולחן זה לא היו נכנסים מקורבי ותלמידי רבינו הגדולים, אלא אך האנשים הפשוטים ביותר, בעלי הבתים. לאחר עריכת שולחן זה עם התקדש "שמחת תורה" (החג האחרון בחי"ל) נהגו ללוות את רבינו תחת חופת אפיריון בשמחה וריקודים – ורק אז היו מצטרפים גם תלמידי רבינו לשמוח ולרקוד יחד עם רבינו ובעלי הבתים.

בשולחן של הבעלי בתים היה רבינו מייחד שיחה מיוחדת עבורם, והיו התלמידים בעלי המדרגה חפצים מאוד לדעת מה יכול לדבר רבינו עם אנשים אלו...

בראות רבינו את החשק הגדול של התלמידים הקרובים, מוהר"ן והשאר להשתתף בשולחן זה, נענה ואמר: אין אתם יכולים לעמוד ולשמוע את הדיבורים הנדברים אז.

וכשהיה רבי לוי יצחק בנדר מספר זאת, היה מוסיף ומספר: גם בעיירה מעז'יבוז' אצל הבעל שם היה קיים מנהג זה; בשמיני עצרת היה עורך שולחן לבעלי הבתים, והתלמידים הקדושים לא הורשו להשתתף בשום אופן בשולחן זה.

ואלו שהסתופפו בשולחן זה היה הבעלי בתים הפשוטים שבמעז'יבוז', אומרי התהלים, אשר כינו אותם "תהלים ניקעס", כלומר "אנשי תהלים", אנשים פשוטים מאוד, שספק גדול הוא אם ידעו לקרוא את התיבות כראוי.

במעז'יבוז' היה בית כנסת גדול שהציגה שלטה שם, ובני העיר אף לא דאגו להסיק את ההיכל הענק ההוא. בית כנסת זה גם פטור היה מן המזוזה, כדין בית כנסת המיוחד רק לתפילה בלבד. והיו אנשי העיר מסיימים את תפילתם והולכים לדרסם. ואילו האנשים הפשוטים התנדבו להתפלל שם ולסיים את כל התהלים מדי יום ביומו באותו בית כנסת קריר, אלו נקראו בכינוי הפשוט "תהלים ניקעס".

ובשמיני העצרת ישב הבעל שם טוב הקדוש עמם בצוואת ודיבר עמם דיבורים כפי מדרגתם, ואילו התלמידים הקדושים לא נכנסו אלא בערוב היום לביל שמחת תורה.

והיו התלמידים הקדושים תמהים ושואלים את רבם הקדוש בפליאה עצומה: מה יכול רבינו לדבר עמם, עם אנשים פשוטים כאלו...

במקום להשיב להם תשובה, הורה להם הבעל שם טוב שיאחו כל אחד בכתף חבירו בחזקה, והמגיד ממעז'יבוז' אחז בכתף הבעש"ט הקדוש. באותה שעה עשה הבעל שם טוב עליית נשמה, ועלה לעולמות העליונים ואף תלמידיו עלו ונתעלו עמו. ויחד עם הבעש"ט נכנסו להיכלו של דוד המלך עליו השלום, להיכל הנקרא "היכל התהלים", וצפו בעניניהם והרגישו בחיות האלקי הנובע מהתהלים, אור גדול ונורא כזה שהרגישו שהנה ניטלת מהם חיותם מרוב דבקות ותענוג עלאי. באותה רגע, בטרם תפרח נשמתם, הורידם הבעש"ט חזרה לעולם הזה...

והבעש"ט אמר להם: נו, היודעים אתם כבר בערכם של אומרי התהלים: דעו, כי כל היופי וההדר שחיותם בעולמות העליונים נובע מהם - - -

חרטה אחזה בלב החסידים על שההררו על אנשים אלו שהבעל שם טוב קרם כל כך.

השמחה בשמחת תורה

היה זה לאחר חג "שמחת תורה" מספר רבי נתן: שהייתי רגיל לבוא אל רבינו הקדוש זכרנו לברכה. ובכל שנה, מוסיף וכותב: כשבאתי אלו אחר שמחת תורה, שאל אותי אם הייתי שמח בשמחת תורה. וסיפר לי כמה פעמים, איך היו העולם שמחים בביתו והיה לו נחת גדול מזה.

וכן עוד פעם אחת באמצע השנה, דיבר עמי מעניין שמחת תורה אם אני מרגיש שמחה בלבי אז, או על כל פנים פעם אחר בשנה, אם אני מרגיש שמחה בלבי. (וברוך ה' שעזרני בחסדו הגדול לשמוח בכל לב כמה פעמים בשנה, והרגשתי השמחה בלבי מה שאי אפשר לספר לחברו כלל. כי שמחת יהדותנו, מה שזכינו להיות מזרע ישראל ולהאמין בו יתברך, הוא לכל חד כפום מה דמשער בלבה. ואי אפשר לספר לחברו כלל. כמו שמבאר אצלנו כמה פעמים. בפרט בחינת הדביקות שמרגישים בשעת השמחה אפילו הפחות שבישראל, זה אי אפשר לספר כלל...) (א)

כי חפצו ורצונו של רבינו - היה מאוד שנהיה שמחים בכל השנה כולה, בפרט ב"שמחת תורה" ופורים ובשבת ויום טוב. ממשיך וכותב.

וסיפר לי - מסיים מוהר"ן; שפעם אחת בשמחת תורה רקד בעצמו לבדו בחדרו בלי סיוע והשתתפות של אנשים אחרים...

מן תפארת התא: ישיבת התקדים | בספות אנו מאוד שמחים

נמצאים אנו קצת בימי חג הסופות הקדושים, חג שצטוינו במיוחד להיות שמחים בו. חקמינו אומרים במדרש, שכתוב שלש שמחות בתורה על "חג הסופות": 'ושמחת בחגך'. 'והיית אך שמח'. 'ושמחת לפני ה' אלוהיך'.

הרמב"ם פוסק לנו על שמחה זו: שצריכים לשמח גם בכל מיני שמחה, ומה' לאכל בשר, לשנות יין, ללבוש בגדים חדשים, ולחלק מיני פרות ומיני מתקה לקטנים ולגשמים. אחד מהטעמים שאנו כל כך שמחים בסופות, כתוב בספרים הקדושים: כדי שנטל את כל האוצרות שברשותנו - מה שבינו ואגרנו בראש השנה ויום הכיפורים, ונוציא אותם מהפח אל הפעל - למעשה לכל השנה, וזה נעשה על ידי השמחה של יום טוב חג הסופות.

בזמן שביית המקדש היה קיים, הייתה שמחה גדולה מאוד כל לילה, וכן כתוב במשניות סנה: 'חסידים ואנשי מעשה, היו מרקדים לפניהם באבוקות של אור שבידיו, ואומרים לפניהם דברי שירות ותשבחות. והלויים כבזירות ובגבליים ובמצולתים ובחוצות ובכלי שיר בלא מספר'.

במכתב שפוטב רבי נתן מברסלב לבנו - על השמחה הפנימית של חג השמיני, מחזק אותנו על שמחת החג, בדברים אלו: 'חסד השם גבר עלינו על חג השמיני, שצוינו לישועות נפלאות, ולחטף ששון ושמחה, וליישב בספה בכל יום, לאחז בגדינו את כלי היום שהם: האתרוג והלולב והדס וקרבה הקדושים והנוראים מאוד, ולעקב "הושענא הושענא" בכל יום'.

אנו מקפים בכל כך הרבה טוב בחג נעים זה של סופות, יש לנו הרבה מאוד במה לשמח, נוסף לכך מנהגו של 'שמחת תה' - להיות שמחים בחג זה, לראות רק הדברים הטובים וכן נשמח עוד יותר, ונקים בכל רגע מימי החג את מצות השם של שמחת החג.

פניני פרשה - וזאת הפרשה

"ויאמר ה' מסיני בא וזרח משעיר למר" (לג ב)

מפסוקים אלו של דאמרם משה לפני מותו בשבח ושמחת הקב"ה ובני ישראל, כדברי רש"י, נוכל ללמוד הא המובא בדבריהם (בראשית רבה טו ד) 'צדיקים תחילתן יסורים וסופן שלווה'.

"וזאת ליהודה ויאמר שמע ה' קול יהודה" (לגז)

יהודה ענינו של 'הודאה', וככתוב 'הפעם אודה את ה'. וענינו של הודאה הוא ברבים, כדברי הכתוב (תהלים ל): 'אודה ה' מאוד בפי ובתוך רבים אהללנו'. וב'זוהר' (פרשת בא מא): מאריך בענין החיוב, להודות לה' ברבים ולספר נסיו ונפלאותיו שעשה ה' עמו. וזה מרומז בתיבות: 'שמע ה' קול יהודה ואל עמו תביאנו'. ובהמשך הפסוק: 'ידיו רב לו'. 'ידים' רומזים על המשכת השפע של הברכות, וכמובא בליקוטי מוהר"ן (תורה כד) דעיקר הברכה הוא מידיים ככתוב: 'וישא אהרן את ידיו ויברכם'. דב'זכות ההודאה ממשיכים את הברכה, וכמובא בזוהר (נח דף עג) 'כל מאן דידע לשבחה למריה כדקא יאות, קודשא בריך הוא עביד ליה רעותה, ולא עוד, אלא דאסיג ברכא לעילא ולתתא'. ובסיום הפסוק: 'ועזר מצריו תהיה' דע"י ההודאה זוכים לישועה ולהרווחה גדולה, לצאת מכל המצרים, וכמובא שם בזוהר דלעיל (פרשת בא) דע"י סיפור הנסים שעשה הקב"ה עמו מעוררים שוב את החסדים הגדולים.

"ברך ה' חילו ופועל ידיו תרצה" (לג יא)

אפ"ל, ע"ד הכתוב (תהלים קל): 'חל ישראל אל ה' והרבה עמו פדות'. 'חילו' מלשון 'חל', דע"י כך 'פועל ידיו תרצה' דרואה ברכה במעשיו. וזהו 'הרבה עמו פדות' - 'עמו' דיקא, הפדות מגיע - עם עשייתו הוא, וכמובא על ענין ה'כלים' שעל האדם לעשות בכדי להמשיך הברכה, ככתוב: באשה השונמית (מלכים ב ד) 'כלים ריקים אל תמעיט', דזהו ענינו גם ככאן: 'פועל ידיו תרצה' - ידיו דיקא.

"שמח זבולון בצאתך" (לג יח)

על 'צאתך' צריכים חיזוק מיוחד של: 'שמחה'. להמשיך השמחה בכל מקום. ואפשר להקיש לכך את הכתוב (ישעיה נה יב) 'כי בשמחה תצאו ובשלום תובלון', דבתי 'כי תצאו' (הרומז על יחידה) צריכים חיזוק יתירא ל'שמחה'.

"ולגד אמר ברוך מרחיב גד" (לג כ)

אפ"ל: 'גד' בגימטריא 'שבע' רמז על יום השבת, דמינה מתברכין כל שתא יומי (זוהר יתרו פח). וזהו: 'ברוך מרחיב' ד'ברכת שבת קודש' - מתרחבת והולכת.

"מענה אלוהי קדם" (לג כז)

'מענה' לשון דיבור, ע"ד הכתוב (משלי טז א), 'ומה מענה לשון' וגם בתרגומו כאן: 'מדור אלאק די מלקדמן במימרא'. דבכוון הדיבור נברא העולם, וכדבריהם (מדרש רבה בראשית יב, ועוד) ע"ה' (שעיה כו), וזהו 'מענה' - בכוח הדיבור, 'אלוקי קדם' - אלוהים הוא מלשון שלט על הכל, כמובא, ד'בריאת העולמות הוא בכוח הדיבור'. ונלמד מכאן חיזוק לגבינו, על כוח הדיבור.

"בכור שורו הדר לו" (לג יז)

'שור' הוא מלשון 'דאיה' - שור (ליק"מ טז א), וזהו כאן 'ביסוף הצדיק' דענינו 'קדושה' נאמר 'בכור שור' ד'ראשית' הוא הראיה, כדרך אומרם (במד"ד פ"ו) 'עין רואה ולב חומד'. וזהו המשכו של כתוב: 'הדר לו', ובפרש"י 'נתון לו', ע"ד הכתוב (משלי כו כג) 'תנה-בני לבך לו ויניקך דרכי תצננה'.

"והם רבבות אפרים ואלפי מנשה" (לג יז)

אפ"ל ע"פ דבריהם (סוכה נו): 'מיה טובה מרובה ממידת פורענות'. 'אפרים' דנקרא ע"ש 'כי הפרגי א' בארץ עניי' כתוב 'רבבות אפרים', ו'מנשה' דנקרא ע"ש הצרה 'כי נשגי א' את כל עמלי ואת כל בית אבי' כתוב 'אלפי מנשה'.

"לעיני כל ישראל" (לד יב)

הנה מובא על ענין חיבור התחלת התורה בסופה (ליק"מ טז ב), ואפ"ל דלעיני כל ישראל קאי על שבירת הלוחות, ששברם לעיני ישראל, כמובא בפרש"י. וזהו לאחר מכאן 'בראשית ברא' ובדבריהם (מד"ר בראשית) 'בשביל התורה שנקראת ראשית', המשכת התורה כתיקון לשבירת הלוחות.

כן אפ"ל דאות ל' ד'בסיים התורה', יחד עם אות ב' ש'בתחילת התורה', היא תיבת לב, ובלב ישנו השבירה והתיקון, של 'שבירת הלוחות' - עם 'בראשית ברא', דשם מדור יצר הטוב והיצר הרע וכדורשת חז"ל 'בכל לבבך בשני יצוריך'. ויעיין בעץ חיים (שער קאבי"ע פ"ד דף קמ"ג) דהלב יש בו ב' חללים, מן האחד יוצא רוח החיים של האדם. והב' הוא מלוכלך בדם וגם הוא מתפשט בכל הגוף, ומלאך היצוא מתלבש בכלל ימין. ומלאך היצוא רבחלל השמאל, ומשם הוא מתפשט לכל הגוף.

כן אפ"ל, ע"פ המובא (ספר יצירה) בל"ב נתיבות פליאות חכמה נברא העולם. בשבירת הלוחות נעלמה החכמה. ובריאית העולם נבראה בחכמה. וזהו 'ל'.

זוית ראיה <<

בימי חג אלו
אנו מתנשאים
ומתרוממים
נתחבר לכך
בכל לב,
בשמחה ובכל
מציאות החג...